

Tots els carrers de Girona

El carrer d'Ultònia

510

El carrer d'Ultònia es troba situat al nucli urbà de la ciutat i arrenca des del pont de l'Areny, a tocar el carrer de la Rutlla, i seguidament s'estén en direcció al carrer del Pare Claret i s'acaba a la cruïlla amb els carrers de Lorenzana i del Migdia. És, en certa manera, un recorregut de mal identificar, ja que en el seu primer tram només compta amb edificacions a una banda, mentre que a l'altre hi ha un solar tancat sense edificar, un dels «bolets» del Pla Perpinyà i més enllà el mercat cobert, pertanyent ja a la plaça d'en Calvet i Rubalcaba. L'espai edificat comprèn un seguit de blocs de pisos als baixos dels quals hi ha tallers i oficines bancàries. També s'hi troba instal·lat en aquest primer tram el Servei Territorial d'Ensenyament de la Generalitat.

A partir de la cruïlla amb el carrer del Pare Claret, el carrer Ultònia és edificat a ambdues bandes, en el que podríem anomenar sector més reconeixible del carrer. Els edificis —alguns d'ells amb botigues als baixos— són majoritàriament construïts a finals del segle passat i començaments d'aquest, quan aquest sector urbà pren fesomia pròpia.

El nom del carrer va ser aprovat en un ple municipal de data 29 de novembre de l'any 1869, quan es creu convenient «que se de nombre a la calle que se está formando junto a la antigua car-

retera de Barcelona, o sea, al principio de la calle de la Rutlla y frente al baluarte de San Fco. de Paula». Per tant, és ben clar que el carrer va començar a néixer tocant al riu, bé que actualment no hi queda cap resta constructiva que evidenciï el seu passat vuit-centista.

En l'acord de bateig del carrer la Municipalitat fa constar el seu desig de donar-li un nom que no estigui sotmès als alts i baixos de la vida política, i en conseqüència decideixen denominar-lo carrer d'Ultònia en record del Regiment que tan valerosament defensà la ciutat durant els setges del 1809.

El Regiment d'Ultònia

Del Regiment que dona nom al carrer podem dir que va prendre part activa en els setges contra els soldats de Napoleó i que l'endemà de la capitulació, el mes de desembre del 1809, la majoria dels seus coponets foren enduts a França com a presoners de guerra. Com a dada il·lustrativa podem aportar que el Regiment d'Ultònia era format a mitjan 1809 per uns 800 homes, i que només 250 d'ells varen sobreviure fins a la data de la capitulació de la ciutat.

Hom conserva la bandera del Regiment —que ha estat motiu de multitud d'articles erudits— i

El carrer d'Ultònia enllaça el pont de l'Areny amb el carrer de la Rutlla.

que durant llargs anys va rebre honors oficials i assistia en un lloc destacat a la funció cívico-religiosa que se celebrava per les Fires i Festes de Sant Narcís.

Pel que fa a la vida d'aquest indret abans de la seva primera ocupació amb habitatges, sabem que era situat prop de l'anomenat Hospital Nou, i que encara a mitjan segle XIX —segons reporta Grahit i Grau— hi havia prop del carrer un «lazareto», és a dir, una mena d'establiment

sanitari en el qual s'aïllaven els malalts contagiosos, bé per la seva qualitat de viatgers en trànsit, bé en moments d'epidèmies d'abast general.

En els fonaments d'una casa del primer tram d'aquest carrer, l'any 1959 el Centre d'Investigacions Arqueològiques va recollir una certa quantitat de terrissa, bàsicament bacins cilíndrics, petites setres, plats i bols amb peu de color verd i vidrats. Això ha permès suposar a alguns estudiosos que en aquesta zona hi

devien viure algunes famílies de terrissers, concretament al segle XVIII, data a la qual pertanyen aquestes restes.

El carrer, que ja comptava amb enllumenat pel 1914 i amb serveis de clavegueram i paviment els anys vint, no conserva actualment cap edifici de relleu, i només és remarcable artísticament l'esgrafiat amb franja vertical i motius vegetals de la casa número 21.

Ramon Alberch i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

Carta oberta a la Sra. Carme Boix

Sr. Director,

Contesto la carta publicada al Punt Diari del dia 14-4-87 pel que fa a la part que em correspon com a Cap dels Serveis Territorials d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a Girona, i en nom, per tant, de la Secció Territorial del Medi Natural.

Té molta raó, vostè, Sra. Boix, quan considera molt important la terra, el sòl. El gran perill dels incendis és precisament l'erosió, la pèrdua de terra vegetal arrossegada per les pluges quan manca la protecció dels arbres, dels matolls, de les herbes...

És molt trist que es cremin els pins de trenta o quaranta anys i que s'hagin de tornar a plantar. És molt trist que es cremin les

alzines sureres i que es perdi el suro de 10 o 15 anys. És molt trist un bosc cremat, però el vertader desastre és la pèrdua de la terra. El càncer dels nostres boscos són els incendis repetits que en zones amb pendents forts propicia la pèrdua d'aquesta terra, que és pràcticament irrecuperable. Es necessiten segles per fer uns mil·límetres de terra vegetal.

No estic tan d'acord amb el seu plantejament sobre les accions que es fan amb vista als col·legis i a la societat.

Un dia de l'arbre a l'any, en què s'invita els qui res no tenen a veure amb el bosc a plantar un arbre, una campanya als col·legis fomentant entre els infants l'amor a la natura, al medi, als arbres... crec honradament que és molt positiu.

El nen que ha plantat un arbre

difícilment el farà malbé el dia de demà.

Reconec que si l'Administració acabés aquí la seva actuació, poc mereixedora d'elogis seria.

No ha sentit a parlar del programa Foc Verd?

No sap que el Parlament va aprovar un crèdit especial de 1.500 milions per fer front al problema dels incendis i a les seves conseqüències?

Si llegeix el Diari Oficial de la Generalitat del dia 4-3-87 hi trobarà el Decret 51/87 de 29 de gener, on s'estableixen els ajuts per a la prevenció d'incendis forestals i per a la reforestació de boscos.

I a més, podríem parlar de l'actuació directa de l'Administració Forestal en els seus propis boscos, en els catalogats i en els consorciats.

I no parlo dels altres Departaments.

Cregui, Sra. Boix, que l'Administració es preocupa, i molt, pel problema dels incendis

forestals. **Salvador Alemany i Parer.** Cap dels Serveis Territorials del DARP.

NECROLÒGIQUES

ANNA PRAT I SAGUÉ

A Olot, va morir ahir Anna Prat a l'edat de 54 anys. Era natural de Santa Pau i residia al carrer Escorial, 8, d'Olot. Era casada amb Florenci Rius i tenia una filla. La missa exequial tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Roc d'Olot.

MARIA CORNEY I SERRAMITJANA

A l'edat de 81 anys, a Girona, va morir ahir Maria Corney. Havia nascut a Celrà i residia a l'avinguda Sant Narcís, 22, de Girona. Era vídua de Tomàs Mitjà i tenia dos fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a

les 11 del matí, a l'església de Sant Narcís de Girona. L'acte d'enterrament serà a Celrà.

MANUEL VÁZQUEZ I CUMPLIDO

Abans d'ahir a Barcelona, va morir Manuel Vázquez, a l'edat de 59 anys. La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de Calella.

**SERVEI DE
NECROLÒGIQUES**
Tel. 21 35 08

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Maria Corney i Serramitjana

Vídua de Tomàs Mitjà i Esteve
que morí a Girona el dia 14 d'abril de 1987,
a l'edat de 81 anys, havent rebut la Santa Unció

A.C.S.

Els seus fills, Vicenta i Lluís, i tots els altres familiars participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres, dia 15, a les onze del matí, a l'Església Parroquial de Sant Narcís. No s'invita particularment. Domicili mortuari: Avda. St. Narcís, 22, 2n. 2a.

Girona, 15 d'abril de 1987

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Casimir Roselló i Pagès

Morí a Cassà de la Selva el dia 14 d'abril de 1987,
a l'edat de 73 anys, havent rebut els SS.SS. i la B.A.

A.C.S.

La seva esposa, Enriqueta Nadal i Serra; fills, Josep M. i Nuri; fills polítics, Anna Cutrona i Santi Codolà; nét, David; germana, Maria; cunyats i família tota participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres, dia 15, a les 4 de la tarda, a l'Església Parroquial de Cassà de la Selva.

Cassà de la Selva, 15 d'abril de 1987